

Kellett nekem!

Nem lakom nagy,
 parasztlakodalomnyi földeken,
 pörge kiskonyhatető alatt,
 ahová behallanám a szeleket,
 ahogy szaglásszák a tájat.

Tekintetem
 utca-lámpa himbálja.
 Arcomat hajammal
 függönyözöm el éjszakára.
 Hozzá szóltanodom
 a vigasztalansághoz.
 Széket nyomorítok.
 Füst pusztít szét
 ajtóm mögött,
 ahol elalszom,
 ahol megvirradok.

Kellett nekem
 az udvar-csirkegrundról,
 lónyérítéssel fölöpántlíkázott
 kazlak közül
 a világba kilopóznom!
 Vissza se nézsem
 az otthoni égre, földre,
 amerre madaraktól
 kis öregasszonyok mentek,
 s az árokban víz jajgatott,
 szomjazott a melegben.

Kellett nekem
 fölnyergelni magam!

S ha muszájból is,
 hogy munkáért járjam
 az országot,
 lábam kiengedni a kapuval!

S a magam,
 s mások sorsáról,
 hogy meglakoltassak,
 s rámszabaduljanak a bántások,
 kellett nekem
 szavaim szólaltatnom!

S nem megalázkodom,
 magam vesztegetnem,
 kellett nekem
 hitemért a Napba fölmennem.
 Ami lesz,
 azért élnem.

Otthagynom a félrebeszélőket.
 A megelégedettség pocakosaitól
 borzadnom,
 nem tisztelnem őket.
 Rákiabálnom lélek-nyomorítókra,
 litty-lotty senkikre,
 megbecstelenítőire
 a tisztességnek!

Hisz övük a jelen, jövő.
 Tett, szó ellenük mit ér?
 Magasra nekik nőnek a fák.
 Keserűség sötétel,
 s elszóltanodik a szájj.